

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2437/2015
30.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у парници тужиље Д.Н., из П., чији је пуномоћник Д.М., адвокат из П., против туженог Новинско издавачког друштва К.И. ДОО Б., чији је пуномоћник С.Ђ., адвокат из Б., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4554/14 од 04.09.2015. године, у седници одржаној 30.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4554/14 од 04.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу П1 569/2012 од 29.07.2014. године поништено је као незаконито решење Новинско издавачког друштва К.И. од 31.05.2010. године и утврђено да исто не производи правно дејство. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиљу врати на рад у року од 15 дана по правноснажности пресуде, а ставом трећим обавезан тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4554/14 од 04.09.2015. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била у радном односу код туженог по основу закљученог уговора о раду од 01.12.2009. године и

распоређена на радно место новинара дописника у П.. Тужени је одлуком од 22.04.2010. године укинуо дописништва дневног листа К. у П., Ч. и Н.С. у којима су послове обављали новинари дописници и то укупно три извршиоца. У истој одлуци наведено је да према члану 153. став 1. тачка 2. Закона о раду не постоје обавезе за доношење програма решавања вишка запослених због технолошких, економских или организационих промена, а ставом трећим је одредио да ће промене из става 1. спровести у измени Правилника о организацији и систематизацији послова К.И.. У образложењу одлуке наведено је да је одлука донета због погоршаних услова пословања и отежаног одржавања ликвидности друштва. Тужени је 27.04.2010. године донео Правилник о изменама Правилника о организацији и систематизацији послова К.И. у којем су брисана радна места новинара дописника у дописништвима у П., Ч. и Н.С. са једним извршиоцем. Решењем од 31.05.2010. године тужилји је отказан уговор о раду од 01.12.2009. године због престанка потребе за њеним радом. Истог дана тужилја је потписала изјаву да се одриче исплате отпремнине која јој припада као вишку запослених по члану 158. Закона о раду. Пошто је тужилји отказан уговор о раду ниједан извршилац није обављао послове дописника дописништва туженог у П.. Пре њеног одрицања од износа отпремнине износ отпремнине није обрачунат од стране туженог.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев и поништили решење о отказу уговора о раду.

Давање изјаве да се одриче судског остваривања права и потраживања из радног односа, па и неисплаћене отпремнине као једне од законом утврђених мера заштите запослених за чијим радом је престала потреба, тужилја се у суштини одрекла неotuђивог уставног права на правну заштиту поводом престанка радног односа. С обзиром да се ради о праву кога се нико на основу чл. 60. став 4. Устава не може одрећи, тужилјина изјава о одрицању од отпремнине и других новчаних потраживања из радног односа није могла да произведе правно дејство пуноважне изјаве о отпуштању дуга (чл. 344. став 1. у вези чл. 47. и 49. ЗО) нити да отказ уговора о раду из разлога предвиђеног у члану 179. тачка 9. Закона о раду учини законитим.

Како се тужилја није могла одрећи неotuђивог уставног права на отпремнину у случају престанка радног односа, а тужени послодавац отпремнину није исплатио ни пре а ни после датог отказа, побијано решење о отказу уговора о раду тужилји није законито.

На основу члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

Председник већа
судија
Љубица Милутиновић,с.р.